

Hồi 62

Ác Đấu Bạch Vân Hiệp

Quân Vũ lấy lại bình tĩnh, đưa mắt nhìn thấy xung quanh mình toàn những cao thủ võ lâm đứng đầy. Dưới góc cây chành đang đứng cũng có bảy tám người tay cầm vũ khí sáng ngời, đôi mắt láo liên nhìn mọi người.

Thì ra lúc trời mưa, họ họp nhau lại. Đến lúc trời tạnh mới chia nhau đi làm nhiệm vụ.

Bạch Vân Phi liếc mắt nhìn thấy thần sắc của Mã Quân Vũ lúc này đã khá, da mặt hồng hào, đôi mắt sáng quắc, đang đảo mắt nhìn láo liên, làm cho nàng mừng rỡ vô cùng. Vì nàng sợ Quân Vũ đang bị thương chưa bớt, tiếp đến trời mưa có thể làm cho sức khoẻ của Quân Vũ bị ảnh hưởng phần nào.

Bỗng giọng cười của Đỗ Duy Sinh sang sảng nổi lên:

- Mạc huynh! Trận mưa lúc nãy là một may mắn hiếm có để Mạc huynh lánh mặt, không ngờ Mạc huynh lại bỏ qua. Bây giờ mưa đã tạnh, lão phu tin chắc với võ công ấy không thể nào thắng nổi.

Dứt lời Đỗ Duy Sinh đưa cây gậy trúc xanh biếc lên, hướng về phía Đằng Lôi nói:

- Đằng huynh ! Lão già tàn tật này trước kia là một cao thủ giang hồ khét tiếng, Ngũ Độc Tẩu Mạc Luân. Hai mươi năm về trước bị lão phu và các phái Thiếu Lâm, Võ Đang... hợp sức đánh một trận, làm cho lão bị thương. Nhưng lão đã gan dạ tung mình qua lớp Độc Kim Mao của lão phu đang vù vù phóng tới mà phá vòng vây tẩu thoát... Cho đến mấy mươi năm nay không thấy xuất hiện, tưởng lão đã chết từ lâu. Nào ngờ ngày nay lão vẫn còn sống với cái tánh ác độc đó.

Mạc Luân cười ha hả nói:

- Người đừng có khoác lác cái mồm ! Hôm nay ta cho người hưởng mùi Ngũ Độc Thần Chưởng của lão ! Khà... Khà...

Đỗ Duy Sinh không thèm đáp, nói với Đằng Lôi:

- Đằng huynh ! Lão phu không ngờ hôm nay lão lại đầu vào Thiên Long Bang. Vậy chúng ta phải ra tay hạ thủ lão sớm chừng nào hay chừng ấy. Vì lão là một tai hoạ cho các phái võ lâm.

Đằng Lôi nói:

- Lão phu cũng nghe đến hành động ác độc của lão này, nhưng chưa thấy mặt. Hôm nay mới được chiêm ngưỡng. Vậy Đỗ huynh hãy ra tay trước, rồi lão phu xin tiếp trận thứ hai.

Đỗ Duy Sinh giận nói:

- Đối với lão độc ác này, chúng ta không cần để ý đến luật giang hồ.

Vừa nói, ông vừa vung cây gậy trúc dùng chiêu Ngân Bảo Ngũ Ngục bủa xuống đầu Mạc Luân một nhát như trời giáng.

Mạc Luân lách mình sang một bên, nhảy tung lên không lộn mấy vòng rồi đứng xuống đất, đưa tay ra, ngậm vận công lực kèm cây gậy lại.

Đỗ Duy Sinh tung chiêu này ra, tưởng Mạc Luân phải bỏ mạng rồi. Ngờ đâu lão ta đã tránh khỏi, mà còn dùng nội lực kèm chế, làm cho ông hết sức kinh ngạc, vội vận khí xuống Đan Điền, trở mắt nhìn không đánh nữa.

Mạc Luân cười mỉa mai, nói:

- Đã hai mươi năm nay, võ công của người tiến bộ nhiều lắm đấy chứ ! Vậy hãy đỡ thử chiêu này của lão xem sao ?

Dứt lời, lão đưa tay phát một cái ngang hông Đỗ Duy Sinh.

Hai mươi năm trước, Đỗ Duy Sinh cùng các phái lớn hợp sức đánh lão già họ Mạc, nhưng không làm sao hạ được. Huống hồ giờ chỉ một mình Đỗ Duy Sinh thì làm sao thủ thắng?

Đỗ Duy Sinh thấy chiêu phong của Mạc Luân phát ra, vội lui lại mấy bước tránh né, không dám ngang nhiên tiếp chiến.

Tránh được làn chiêu âm độc đó, Đỗ Duy Sinh không để cho Mạc Luân có cơ hội vận công lực đánh tiếp, vội vàng vung gậy công tới một lượt năm chiêu nhắm thẳng vào người lão già tàn tật ấy.

Năm chiêu của Đỗ Duy Sinh vừa tung ra đều là những tuyệt chiêu của phái Hoa Sơn, nên biến hoá vô cùng. Cây gậy loang loáng qua lại, đột Đông kích Tây. Nếu người không có nội công thâm hậu trông vào có thể xây xẩm mặt mày.

Đằng Lôi đứng ngoài thấy Đỗ Duy Sinh không dám ngang nhiên chống đỡ làn chiêu của địch, lòng thầm nghĩ:

“Đỗ Duy Sinh là một người võ công thâm hậu, là tôn sư của phái Hoa Sơn, tại sao không dám ngang nhiên tiếp chiêu, mà lại đánh một cách hèn hạ như vậy.”

Ông vừa mở miệng thì thấy cây gậy của Đỗ Duy Sinh loang loáng phóng tới tấp, làm cho ông thán phục vô cùng. Bao nhiêu ý nghĩ chê cười đều biến mất, ông ta lại cười ha hả, nói:

- Đỗ huynh ! Lão phu thành thật khen đó. Vậy lão phu cũng ra tay giúp huynh một trận.

Chưa dứt lời, ông đã phóng tới một chưởng ngay lưng Mạc Luân.

Chưởng phong vừa đánh ra, thế mạnh không thể tả, vì Đằng Lôi đi ngằm vận công lực từ lâu.

Đỗ Duy Sinh thấy Đằng Lôi giúp sức, lòng mừng khắp khối, vội tung ra một chưởng, đánh thẳng vào ngực, quyết kết liễu mạng sống của Mạc Luân.

Mạc Luân trước ngực bị gậy trúc điểm vào yếu huyệt, sau lưng bị một chưởng của Đằng Lôi tống tới vây khốn làm cho ông lúng túng không còn cách nào phân thân đỡ được. Vì ông chỉ còn có một tay, một chân. Đột nhiên, ông cười lên ha hả, rồi tẩm thân tàn tật ngã nhào xuống mặt đất.

Đỗ Duy Sinh thấy thế mừng rỡ, vội tung chân nhảy đến, vận sức vào hai cánh tay, đưa cây gậy ra điểm vào Huyền Cơ huyệt trước ngực Mạc Luân.

Giữa lúc ấy, bỗng nhiên trước mặt Đỗ Duy Sinh có một làn chưởng phong đánh thẳng tới, làm cho ông phải vung gậy lên, đỡ bạt ngọn chưởng ấy, đồng thời thối lui ra một trượng mới tránh được.

Thì ra, đó là ngọn kinh phong của Đằng Lôi phóng ra đánh tới sau lưng của Mạc Luân. Vì Mạc Luân nằm xuống mà Đằng Lôi thu chưởng về không kịp, nên mới tống vào người Đỗ Duy Sinh, vô tình cứu nguy cho Mạc Luân.

Mạc Luân thừa cơ vận lực búng người lên, bay thẳng ra xa mấy trượng, lấy lại bình tĩnh, nhìn vào mặt Đỗ Duy Sinh với đôi mắt loé hào quang, tỏ vẻ khinh khi, tức giận vô cùng.

Vừa thoát nguy, Mạc Luân đã thò vào túi, lấy ra một nắm kim độc lăm le trong tay nhìn địch thủ.

Đằng Lôi sau khi đánh tới một chưởng muốn tiếp thêm một chưởng nữa vào Mạc Luân, bỗng liếc mắt thấy Đỗ Duy Sinh đứng yên, đôi mắt chăm chú nhìn vào Mạc Luân, nên nóng lòng thầm nghĩ:

“Đỗ Duy Sinh là một con người tức trí đa mưu, đang lúc giao đấu lại ngừng tay, chắc lão ta sắp giở thủ đoạn gì đây. Chớ chẳng lẽ lão chịu bó tay hay sao?”

Đỗ Duy Sinh đưa mắt nhìn Đằng Lôi. Qua sắc mặt ngơ ngác ấy, Đỗ Duy Sinh đã hiểu ngay, nên kêu to:

“Đằng huynh ! Đừng có nóng nảy xông vào mà bị kim độc của lão...”

Nói chưa dứt lời, bỗng nghe Mạc Luân cười lên ha hả, thân mình chuyển động, tay trái vung ra, tức thì một hàng kim độc phóng thẳng vào người Đỗ Duy Sinh, phát ra mùi hôi tanh vô cùng.

Nhưng bất ngờ cách đó chừng một trượng, bỗng có một luồng sáng chớp bay về phía Mạc Luân, đẩy lùi ám khí, và có tiếng vọng lại:

- Đằng huynh ! Đồ huynh hãy mau lui ra, không nên ngang nhiên chống với Ngũ Độc của lão ấy.

Đỗ Duy Sinh gầm lên một tiếng, vận nội lực xuống Đan Điền, nhún mình bay lên không ba trượng, lộn mấy vòng hoá thành Thương Ưng Lộng Yến, tay trái đưa ra trước mặt, thì một luồng ám khí phóng đã vào người Mạc Luân, rồi thuận thế, phóng mình bay đến, tiến sát vào bên mình Mạc Luân.

Mạc Luân vừa đánh ra một chưởng, tưởng kết liễu tánh mạng của Đỗ Duy Sinh, ngờ đâu lại bị cao nhân giúp Đỗ Duy Sinh thoát nạn. Ông ta tức giận vô cùng.

Đang cơn phẫn nộ, thấy Đỗ Duy Sinh phóng ám khí loang loáng bay đến bên mình, lão liền vung tay ra, chop lấy món ám khí, thì ra đó là một thanh tiểu đao sáng ngời.

Vừa chop được thanh đao, đã thấy Đỗ Duy Sinh tiến sát bên. Đỗ Duy Sinh liền dùng Kim Hoàn phóng ra tua tủa. Lão cười lên một tràng cười quái đản, đâm tay vào ngực Đỗ Duy Sinh. Lão lại nhún vai bay bổng lên không, tay áo dùng thế Thiết Trụ Thần Công lấy hết chân khí nội gia đánh rơi mấy viên Kim Hoàn của địch và đứng xuống đất.

Đỗ Duy Sinh thấy lối đánh của mình không có kết quả, bao nhiêu ám khí tung ra đều rơi xuống hết, liền tức giận đổi sang lối đánh khác. Ông ta vận công xuống Đan Điền, phi thân húc mạnh vào người Mạc Luân.

Mạc Luân thấy thế, vội lách mình sang một bên, đưa thanh đao đâm mạnh vào cổ Đỗ Duy Sinh và dùng chân đá xốc lên ngực.

Đỗ Duy Sinh thất kinh dùng tay mặt đánh mạnh vào cánh tay cầm đao của Mạc Luân, rồi dùng chân đá vào chân đối thủ để giải nguy.

Đỗ Duy Sinh quả thật con người gan dạ. Nếu ông không có nội công uyên thâm, kinh công thượng thặng thì ắt phải bỏ mạng dưới thế ác độc đó rồi.

Mạc Luân giết không được Đỗ Duy Sinh lại bị ông ta đánh suýt té ngửa, nổi giận vung đao bay đến đâm vào người Đỗ Duy Sinh.

Đỗ Duy Sinh chân vừa chấm đất, đã nghe sau ót có hơi lạnh, biết địch thủ phóng ám khí, liền quàng tay ra sau rút cây gậy trúc phất ngang một cái.

Hai vũ khí chạm vào nhau phát ra một tiếng “bốp” rợn người, làm cho thanh đao bay ra xa năm sáu trượng.

Quân Vũ nãy giờ ngồi trên cành thông cao quan sát, thấy lối đánh của đôi bên đều ác độc, lòng thầm phục vô cùng, bất giác đưa mắt nhìn Bạch Vân Phi như hỏi dò ý kiến.

Bạch Vân Phi mỉm cười nói:

- Tánh tình mấy người này rất bất thường ! Vả lại Mã huynh đang còn bị thương, không nên xuất đầu lộ diện, nếu có bề nào ắt mang họa vào thân. Vậy hãy nhẫn nhịn mà xem xét trận đấu tí nữa.

Bỗng từ xa đưa đến một giọng cười. Giọng cười trong vắt chứng tỏ người này có một nội công thâm hậu. Chỉ chốc lát tiếng cười đã đến gần.

Mã Quân Vũ vội vạch lá, lộ đầu ra xem, thấy dưới ánh trăng mập mờ từ đằng xa nhấp nhô mấy bóng người phi thân đến rất mau. Khi chạy đến cách mọi người chừng hai trượng thì họ dừng lại.

Tuy trong ánh sáng mờ, Mã Quân Vũ cũng nhận ra đoàn người mới đến là Hải Thiên Nhất Tào Tô Bằng Hải, sau lưng có Hồ Nam Bình Hồng Kỳ phân cuộc, Diệp Vinh Thanh Bạch Kỳ phân cuộc, và bọn Xuyên Trung Tứ Xú đang sắp hàng ngay thẳng.

Bây giờ, Đỗ Duy Sinh và Đằng Lôi thấy thế lực Thiên Long Bang quá mạnh, không dám đánh Mạc Luân nữa vội đưa mắt nhìn nhau để hỏi ý kiến. Trong lúc đó thì Đằng Lôi đã tung mình nhảy đến đứng bên Đỗ Duy Sinh.

Tô Bằng Hải vuốt râu nhìn về phía Đỗ Duy Sinh và Đằng Lôi cười ha hả, nói:

- Không biết Thiên Long Bang của chúng tôi từ trước đã truyền lại mối thâm thù gì với hai phái Tuyết Sơn và Hoa Sơn, mà hai vị cố ý quấy rối đến nỗi đi đâu cũng gặp cả.

Đỗ Duy Sinh nghe Tô Bằng Hải dùng những lời mỉa mai nên cười nhạt, đáp:

- Tô huynh đừng ỷ có thế mạnh mà phách lối. Nếu muốn phân thắng bại, xin cứ ra tay đi. Đỗ Duy Sinh này xin tiếp kiến.

Tô Bằng Hải ngửa mặt lên trời cười ha hả nói:

- Tốt lắm ! Lão phu cũng có ý định trong năm nay tổ chức một cuộc đấu kiếm, mời chín đại môn phái để trao nhau những tuyệt học, trước lấy tình thân, sau phân địa vị của từng môn phái và chọn một bậc đệ nhất võ lâm. Nhưng nay nếu Đỗ huynh muốn thì lão phu xin tiếp nhận. Sẵn đêm nay trời thanh, trăng tỏ, chúng ta đấu nhau cho rồi !

Đằng Lôi tức giận, hả mồm muốn nói thì từ xa vọng lại một tiếng nói chát chúa, vang rền cả núi rừng:

- Bần đạo nghe danh Bang Chủ Thiên Long Bang đã lâu, lòng hằng mong ước tiếp kiến. Bần đạo tưởng ngươi là một người trọng nghĩa trọng tài, nào ngờ đã làm cho lão thất vọng. Ha ! Ha ! Người tưởng đông là sẽ thắng sao ? Đừng viễn vong như thế.

Tô Bằng Hải ngẩng đầu lên, thì thấy một đạo nhân bước đi chậm từ trong rừng đi xa, vai mang trường kiếm, đạo bào bay phất phới theo chiều gió, râu đen lóng lánh dài chấm ngực, trông dáng điệu rất bình thản.

Tô Bằng Hải chưa nhận ra là ai, muốn hỏi xem kỳ nhân nào. Thì Diệp Vinh Thanh đã nhảy đến trước mặt Tô Bằng Hải, cất tiếng hỏi:

- Đã hai mươi năm không thấy Hạ đạo trưởng xuất thân trên giang hồ. Vậy nay đến đây có điều chi ?

Thì ra người đấy là Hạ Vân Phong, Chưởng Môn phái Điểm Thương. Hạ Vân Phong lạnh nhạt nói:

- Đã hai mươi năm nay, bản đạo trưởng Diệp huynh đã tạo ra một môn phái khác. Nào ngờ với cái danh tiếng ấy không biết tại sao lại đầu vào Thiên Long Bang để làm tay sai cho người ta. Thật đáng tiếc.

Những lời Hạ Vân Phong vừa nói, tuy dịu dàng, nhưng làm cho Diệp Vinh Thanh rối loạn. Diệp Vinh Thanh tức giận thầm bảo:

“Được rồi ! Bây giờ ta cho người nói, chốc nữa sẽ biết tay ta.”

Tuy nghĩ thế, nhưng ngoài miệng Diệp Vinh Thanh vẫn đáp lời:

- Lão phu không hiểu tại sao Hạ huynh có thể nói được những lời như vậy ? Việc gia nhập vào Thiên Long Bang là quyền riêng của lão phu, đâu có liên quan đến Hạ huynh, hoặc tổn thương đến quyền lợi của phái Điểm Thương.

Hạ Vân Phong tỏ vẻ khinh khi, nói:

- Người nói như vậy ắt suốt đời chịu làm tay sai cho người khác mà không thấy nhục ?

Diệp Vinh Thanh nổi giận, vận nội công vào hai tay, muốn đánh với Hạ Vân Phong nhưng chưa kịp ra tay đã thấy Hạ Vân Phong quay sang nói với Tô Bằng Hải:

- Bản đạo có lời khen Tô Bang Chủ là một người bản lĩnh, bao nhiêu anh hùng đều nhập vào Thiên Long Bang và giữ một lòng trung trực.

Tô Bằng Hải mặt lạnh như tiền, nói:

- Hạ đạo huynh đừng dùng lời cãi vã làm cho mất thì giờ. Chúng ta đã lâu không gặp nhau. Bây giờ lão phu muốn chiêm ngưỡng vài tuyệt chiêu của Điểm Thương trong đêm nay. Chắc Hạ huynh bằng lòng chứ ?

Hạ Vân Phong nói:

- Ha ! Ha ! Bản đạo cũng hằng mong ước điều ấy từ bấy lâu nay, nhưng muốn giao đấu chúng ta cần đặt ra quy củ. Nếu bản đạo bị bại dưới cây Long Đầu Trượng của Tô huynh thì bản đạo xin lập tức rời khỏi Quát Thương Sơn này lập tức, còn nếu...

Tô Bằng Hải ngửa mặt cười ha hả, chận lời nói:

- Còn nếu lão phu bị bại dưới cây trường kiếm của Hạ huynh thì tức khắc thu hết bộ hạ rời khỏi Quát Thương Sơn về ẩn cư nơi rừng sâu, quyết không để chân trên giang hồ nữa.

Hạ Vân Phong quàng tay ra sau lưng, rút trường kiếm lăm le trên tay, nghiêm trang nói:

- Lời chúng ta đã nói ra thì phải làm. Vậy mời Tô Bang Chủ ra tay trước.

Tô Bằng Hải muốn vung gậy đánh lên, nhưng lại nghe Hồ Nam Bình hét to:

- Hãy khoan ! Lão phu còn vài lời muốn nói với Bang Chủ.

Tô Bằng Hải mặt đỏ phừng chứa đầy sát khí, quay lại hỏi:

- Phân cuộc chủ muốn gì cứ nói ra nghe thử ?

Hồ Nam Bình nói:

- Xin Bang Chủ bớt nóng ! Nếu Bang Chủ giao đấu thì mọi việc bàn tính sẽ bỏ dỡ. Vậy thuộc hạ xin thay mặt Bang Chủ tiếp chiêu với Hạ huynh cũng được.

Tô Bằng Hải sực tỉnh, nét mặt dịu lại, trầm nghĩ:

“Hạ Vân Phong là một Chưởng Môn, võ công cao siêu, nếu ta giao đấu trong một thời gian ngắn chưa chắc đã thắng nổi được lão. Còn nếu kéo dài ắt việc tìm Quy Nguyên Mật Tập phải bỏ dỡ.

Nghĩ như thế, ông liền đổi sắc mặt, đôi mắt chăm chăm nhìn vào Mạc Luân, hàm chứa một cái gì bí ẩn, mà chỉ có người thông minh mới hiểu được.

Mạc Luân đã rõ thâm ý của Tô Bằng Hải, nên nhảy đến đứng một bên nói:

- Xin Bang Chủ cứ theo kế hoạch mà làm, còn việc này để lão phu và Hồ phân cuộc chủ định liệu.

Hồ Nam Bình đưa mắt nhìn Tô Bằng Hải để hỏi dò ý kiến, nhưng thấy Tô Bằng Hải không nói lời nào, ông liền đưa tay ra sau, lấy Nhật Nguyệt Song Luân cầm tay, tung mình nhảy đến bên Hạ Vân Phong nói:

- Bang Chủ chúng tôi còn bận việc. Vậy lão phu xin thay mặt tiếp chiêu với Hạ huynh.

Hạ Vân Phong tỏ vẻ khinh dể Hồ Nam Bình, nói:

- Ha ! Ha ! Ta chỉ sợ người không đủ sức tiếp nổi ba chiêu của ta đó thôi !

Hồ Nam Bình là một người tiếng tăm trên giang hồ, ai ai cũng biết, võ công đã đến mức uyên thâm. Với cặp Nhật Nguyệt Song Luân, ông có thể cự nổi với ba cao thủ. Hơn nữa, xưa nay ông gặp không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm, mà chưa có người nào gọi là đối thủ cả. Nay Hạ Vân Phong khinh miệt ông như thế, làm cho máu hào hùng sôi lên, đôi mắt ông loé hào quang nhìn vào mặt Hạ Vân Phong chứa đầy sát khí.

Đôi tay gân guốc nổi lên, ông vung mạnh vào đầu Hạ Vân Phong bổ xuống. Nhưng chẳng biết nghĩ sao, ông lại từ từ thu về, lui ra sau mấy bước thủ thế.

Thì ra lúc đang huy động toàn lực vào đôi Nhật Nguyệt Song Luân, Hồ Nam Bình bị những lời khích lệ của đối phương làm cho ông nổi giận, không sao tập trung được nội lực. Do đó ông ta lui ra sau mấy bước, hít vào vài hơi tập trung nội lực rồi cười khà khà nói:

- Hạ huynh là một Chưởng Môn, danh cao trọng vọng, còn Hồ Nam Bình này chỉ là một tay sai. Nếu Hạ huynh bị bại dưới cặp Nhật Nguyệt Song Luân này thì còn mặt mũi nào nhìn các cao thủ trên giang hồ nữa... ha... ha...

Hạ Vân Phong thấy không thể dùng lời khinh miệt để áp đảo tinh thần của địch được, thầm nghĩ:

“Tên này quả thật tay lão luyện giang hồ ! Đã không thể dùng lời đã kích thì phải dùng sức vậy.”

Nghĩ như thế, ông ta cười ha hả nói:

- Nếu không tin lời bản đạo thì hãy xem đây.

Dứt lời, ông đưa kiếm ra trước mặt, múa mấy vòng, nhưng tuyệt nhiên không công vào Hồ Nam Bình.

Hồ Nam Bình thấy vậy vận nội lực vào hai cánh tay đang cầm đôi Nhật Nguyệt Song Luân, nói:

- Xin mời Hạ huynh ra tay trước.

Hạ Vân Phong nói:

- Ta để cho người được quyền ưu thế, nếu sau này có bại thì cũng còn chút ít hư danh.

Hồ Nam Bình điềm nhiên nói:

- Hạ huynh là một con người tu hành, lại nói được những lời không sợ người đời chê cười sao ?

Sở dĩ đôi bên không đấu cứ dằng dai mãi vì họ quyết kéo dài để tìm yếu điểm của địch thủ mà hạ sát khỏi tổn thì giờ vô ích.

Tô Bằng Hải đã dẫn bọn Xuyên Trung Tứ Xú và Diệp Vinh Thanh đi mất dạng rồi. Chỉ còn Mạc Luân đang chặn đường Đỗ Duy Sinh và Đằng Lô.

Sau khi Tô Bằng Hải đi rồi, Đỗ Duy Sinh đưa mắt nhìn chung quanh tìm cơ hội lánh mặt thì thấy chung quanh ông vô số những đại hán lực lưỡng, tay cầm vũ khí đang lăm le chờ lệnh hô nường

Ông mỉm cười nói:

- Nếu không thu đồ đảng về, tránh đường cho ta đi thì đừng trách ta độc ác nhé.

Mạc Luân cười âm độc nói:

- Đỗ Duy Sinh ! Đừng quá phách lối ! Hãy xem đó mà giữ lấy thân.

Đỗ Duy Sinh cười ha hả, tiếng cười chứa đầy tự phụ, nói:

- Những người đứng xung quanh đều là hạng cỏ rác, ta không muốn giết. Nhưng nếu người muốn thì hãy xem đây.

Dứt lời, lão vận toàn lực vào tay mặt, vung gậy trúc xanh biếc đánh thẳng vào đầu Mạc Luân một chiêu.

Mạc Luân ngấm vận công lực để phòng trước nên khi thấy chiếc gậy loang loáng bay tới, đã kịp nhún vai nhảy sang một bên, rồi đưa tay ra tới trước ngực công tới một chưởng.

Đỗ Duy Sinh vốn biết công lực của Mạc Luân nên khi đánh ra, thấy địch tránh khỏi, vội thu gậy về thủ thế. Đến khi thấy chưởng phong công đến, lão hét lên một tiếng, đưa tay trái ra đánh bật chưởng phong đó.

Mạc Luân cười ha hả nói:

- Khá lắm đấy ! Vậy hãy ráng tiếp chiêu này.

Tức thì lão vung ra một chưởng thứ hai công tiếp đến nhắm ngay vào người Đỗ Duy Sinh. Chưởng này phát ra không nghe tiếng động, nhưng bên trong hàm chứa một sức nội công ghê rợn phi thường.

Đỗ Duy Sinh biết chưởng phong này quá lợi hại, nhưng vì danh dự, ông phải đưa tay đỡ lấy chưởng phong đó.

Hai luồng chưởng chạm nhau phát ra một tiếng “bùng”. Đỗ Duy Sinh cảm thấy nơi hõ khẩu tê buốt vội thu tay về, hít vào vài hơi để lấy lại chân khí, mà lòng thán phục vô cùng.

Mạc Luân cười thâm độc nói:

- Được lắm ! Vậy hãy thử đỡ Ngũ Độc Thần Chưởng của ta xem sao.

Dứt lời, thân mình ông cong lại, xoay tròn mấy vòng, nhắm ngay Đỗ Duy Sinh phát tới một chưởng. Một mùi hôi tanh nồng nặc bay ra.

Đỗ Duy Sinh cảm thấy lạnh cả người, thầm nghĩ:

“Chưởng phong của lão này hết sức thâm độc. Cần phải thận trọng, nếu không ắt bỏ mạng dưới độc thủ của lão.”

Nghĩ thế, Đỗ Duy Sinh liền thu chưởng về, tập trung nội lực xuống Đan Điền, vung tay trái phát ra.

Đằng Lôi đứng ngoài thấy thế, vội hét lên một tiếng, vung tay tiếp chiêu với Đỗ Duy Sinh đánh bật ngọn chưởng độc, và đẩy Mạc Luân thối lui ra sau.

Mạc Luân võ công tuy thâm hậu, song với chưởng phong của hai vị Chưởng Môn này hiệp lại, lão làm sao chống trả được, đành phải thối lui, không dám ngang nhiên chống đỡ.

Tránh được ngọn chưởng ác độc đó, Mạc Luân vội tập trung nội lực đánh trả một chưởng.

Đỗ Duy Sinh và Đằng Lôi tuy không bàn nhau nhưng cùng một ý nghĩ là nếu kéo dài trận đấu có thể cả hai bị thảm bại vì chất độc. Họ cố hợp chưởng hạ sát Mạc Luân, và tưởng rằng chưởng ấy đã kết liễu tánh mạng Mạc Luân rồi. Ngờ đâu Mạc Luân đã không chết mà còn dùng Ngũ Độc Thần Chưởng phản công, làm cho cả hai lúng túng không biết đường đỡ.

Trong lúc đó, Đằng Lôi kịp thời nhảy lui ra sau mấy bước, tập trung nội lực đánh ra một chưởng đẩy lui ngọn Ngũ Độc Thần Chưởng của Mạc Luân, đồng thời cứu Đỗ Duy Sinh thoát nạn.

Đỗ Duy Sinh được Đằng Lôi giải cứu, vung tay đánh tiếp một lúc ba chưởng mạnh như vũ bão.

Mạc Luân cảm thấy Ngũ Độc Thần Chưởng của mình mất công hiệu, lại bị đối phương phản kích quá mạnh, vội thu chưởng về, nhảy lui ra sau mấy bước.

Sở dĩ Đỗ Duy Sinh và Đằng Lôi bị vây trong trận này vì hai người có ý thâm độc, muốn tiêu diệt cả Thiên Long Bang. Trong thâm ý họ cố lừa Thiên Long Bang vào hang sâu để lấp hang, dùng củi khô đốt thiêu địch trong đó. Nào ngờ cờ cao lại gặp cao cờ. Họ đã không mắc mưu, mà còn bố trí người bao vây.

Đằng Lôi sau khi đánh một chưởng đẩy lui Mạc Luân, đôi mắt chăm chăm nhìn vào đối thủ, cố tìm yếu điểm để kết thúc trận đấu. Nhưng chỉ thấy Mạc Luân ngồi trơ ra đấy. Đằng Lôi từ từ bước lại bên Đỗ Duy Sinh nói nhỏ:

- Đỗ huynh ! Lão già này võ công quả đến mức thâm hậu, chúng ta nhân lúc hấn chưa chuẩn bị hạ thủ là xong, nếu để hấn lấy lại sức lực, e chúng ta không thể nào thoát vòng vây được.

Đỗ Duy Sinh gật đầu khen:

- Ý kiến của Đằng huynh rất hợp ý lão phu.

Dứt lời, ông vung gậy dùng thế Bạt Sơn Điện Hải đánh thẳng vào đầu lão già họ Mạc, miệng nạt:

- Mạc Luân ! Người tàn phế thì sống thêm chật đất. Vậy để ta đưa hồn về âm phủ để cho nhàn hạ tắm thân nhé.

Chiếc gậy trúc theo lời nói đánh vèo xuống.

Nhưng lạ thay, lão già họ Mạc hình như không hay biết, chỉ cười ha hả, chậm chậm vung tay ra đánh bạt cây gậy của Đỗ Duy Sinh.

Đỗ Duy Sinh đánh chiêu ấy tưởng đã kết liễu tánh mạng của Mạc Luân. Ngờ đâu lão xuất chiêu quá lạ làng, làm cho Đỗ Duy Sinh thất kinh vội thu gậy về, đổi chiêu đánh ra một gậy vào ngực, điểm ngay huyệt Huyền Cơ của lão già đó.

Mạc Luân không thèm tránh đỡ, chỉ ngồi im chờ khi cây gậy trúc đến cách mình chừng một thước, ông mới đưa tay ra vận công lực đánh bật qua một bên, rồi nhún vai nhảy phóng ra sau lưng Đỗ Duy Sinh, dùng tay điểm vào Mệnh Môn huyệt.

Đằng Lôi thấy Đỗ Duy Sinh sắp bị hại, vội vận công lực vào hai tay đánh thẳng vào cánh tay của Mạc Luân, làm cho Mạc Luân phải thu tay về chống đỡ.

Đỗ Duy Sinh vì quá khinh địch, nếu không có Đằng Lôi giải cứu ắt tánh mạng không toàn vẹn. Cho nên khi được giải cứu, Đỗ Duy Sinh lập tức cắm đầu xuống đất, lộn mấy vòng, đứng lên, hai tay vận công thủ thế.

Mạc Luân quyết không bỏ lỡ cơ hội, né mình sang một bên tránh khỏi ngọn chưởng, vung tay đánh tiếp thẳng vào người Đỗ Duy Sinh.

Đằng Lôi thấy lão xuất thủ quá lạ làng, áp đảo Đỗ Duy Sinh nên ông nổi giận, vung hai tay đánh tới trước phát ra hai luồng chưởng, một chặn Mạc Luân lại, một chĩa thẳng tới, hai luồng kinh phong vun vút xé gió trông rất mãnh liệt.

Lối xuất thủ của Mạc Luân quá sức lạ làng. Nếu Đằng Lôi không kịp cản lại thì Đỗ Duy Sinh phải chết dưới làn chưởng ác độc của lão ta rồi. Đỗ Duy Sinh tuy được Đằng Lôi giải cứu, nhưng trong người cảm thấy xây xẩm vì bị luồng chưởng độc đó.

Trái lại Mạc Luân vì quá tự hào bị chưởng của Đằng Lôi đánh trúng vào vai, tê buốt.

Đằng Lôi từ ngày bước chân trên giang hồ, chưa bao giờ xuất chiêu này, dấu gập nguy khốn. Vì khi xuất chiêu ra phải mất một phần công lực. Cho nên lúc xuất đánh xong ngón đòn đó lão đứng sững như khúc cây, hai mắt nhắm lại để điều dưỡng nội lực.

Đỗ Duy Sinh vội vận công lực vào hai bàn tay, cố lấy lại bình tĩnh, tung mình đến bên Đằng Lôi để bảo vệ cho ông, đồng thời vung gậy đánh thẳng đến Mạc Luân, cố hạ thủ lão cho xong.

Mạc Luân cười một tràng quái dị, thân hình bay như mũi tên, đáp ngay chỗ Đỗ Duy Sinh và Đằng Lôi, đưa tay tổng thẳng vào mỗi người.

Mạc Luân tuy có một chân, một tay, song chưởng lực phát ra tất quái ác, ép Đỗ Duy Sinh và Đằng Lôi lui ra mấy bước.

Đằng Lôi và Đỗ Duy Sinh đâu phải là tay vừa, họ hợp sức lại giáp chiến với Mạc Luân.

Thế là ba người đấu với nhau một trận ác liệt, cát bụi bay tung toé. Gậy trúc loang loáng như muôn ngàn con rắn lục. Chưởng phong phát ra âm âm làm chấn động cảnh cô tịch của trời khuya.

Thật là một trận đấu chưa từng thấy trên giang hồ.

Chỉ chốc lát, họ đã phát ra gần ba trăm chiêu tuyệt học, nhưng chưa phân thắng bại được.

Đang giao đấu, bỗng Đằng Lôi hét lên một tiếng tung mình nhảy ra sau bảy tám thước, đứng sững sờ, vẻ mặt ngơ ngác, vì sức đã kiệt.

Đỗ Duy Sinh thấy đồng bọn kiệt sức, không thể nào chống lại nổi với những chiêu quá ác, nên ông huy động toàn lực vào tay cầm gậy, đánh ra toàn những chiêu đặc dị, cốt bảo vệ cho Đằng Lôi có đủ thì giờ dưỡng sức.

Mạc Luân thấy Đỗ Duy Sinh trở hết thần lực, nghĩ thầm:

“Nếu không đem tuyệt học ra đánh với chúng thì khó thắng được.”

Mạc Luân tung mình lên không, bay lượn như chim én, đột đông kích tây, lúc sà xuống, lúc bay bổng lên. Có lúc lượn theo vòng múa của gậy trúc, khiến cho người đứng ngoài xem tưởng như một con giao long vờn trên sóng nước vậy. Nhưng ông ta không làm sao áp đảo được cây gậy trúc của Đỗ Duy Sinh.

Sở dĩ Mạc Luân không hạ được Đỗ Duy Sinh vì lúc dùng Ngũ Độc Thần Chưởng đánh với hai người, ép Đằng Lôi nhảy ra khỏi vòng chiến thì sức đã giảm quá nhiều. Lúc Đằng Lôi vừa nhảy ra khỏi vòng chiến, Mạc Luân mừng rỡ, đang muốn vận công lực để sử dụng món Ngũ Độc Thần Chưởng thì Đỗ Duy Sinh dùng gậy đánh liên tiếp, không có cơ hội nào để tập trung lại nội lực được, thành thử dầu ông có giỏi tuyệt học đi nữa mà không dùng được môn độc đáo của ông thì cũng không thể hạ được Đỗ Duy Sinh.

Trong lúc hai bên đang giao đấu kịch liệt, bỗng nghe Đằng Lôi hét lên một tiếng, tức thì thân mình ông bay thẳng vào vòng chiến, hai tay để trước ngực, nhắm thẳng Mạc Luân tống ra.

Đỗ Duy Sinh đang đuối sức, thấy Đằng Lôi nhảy vào liền thu gậy về, lộn mấy vòng lui ra tám thước nghỉ mệt. Ông đưa mắt xem xét chung quanh thấy phía đông cách đó không xa, có ánh kiếm loang loáng, ngang dọc một vùng. Xem kỹ đó là Hồ Nam Bình đang giao chiến với Hạ Vân Phong.

Mạc Luân trước kia ngang dọc trên giang hồ, thân trải trăm trận, gặp rất nhiều cao thủ võ lâm, cho nên lúc giao đấu rất giàu kinh nghiệm. Khi thấy Đằng Lôi nhảy vào thay thế cho Đỗ Duy Sinh, Mạc Luân biết ngay hai người muốn kéo dài trận đấu để ông kiệt sức mà hạ thủ. Vì vậy, ông bình tĩnh quay mình lại, hít vào vài hơi lấy sức, rồi cố đem hết sức mình để tranh thủ thời gian.

Nhưng ngay lúc đó, bỗng nghe sau lưng có gió thổi đến, ông quay lại thì thấy Đằng Lôi đứng cách mình chừng hai trượng, đang vùng chưởng đánh thẳng tới.

Thế đánh của Đằng Lôi vừa xuất ra có công lực phi thường, vì ông đã dùng nội lực gia truyền, nên gió lộng vù vù.

Mạc Luân quay mình qua, thấy chưởng phong ép đến quá gấp, vội vùng tay lên dùng Ngũ Độc Thần Chưởng đánh ra. Hai luồng chưởng phong chạm nhau, phát ra một tiếng bùng, tức thì Mạc Luân hét lên một tiếng, văng xa tám trượng loạn choạng muốn té.

Đỗ Duy Sinh vội đưa mắt nhìn về phía Đằng Lôi thì thấy Đằng Lôi cũng bị văng ra, lộn nhào mấy vòng mới gượng lại được, rồi một tay ôm bụng, một ôm ngực đứng yên không cử động.

Đỗ Duy Sinh vội nhảy đến bên Đằng Lôi, hỏi:

- Đằng huynh có bị thương không ? Cần giúp sức chữa thương không ?

Đằng Lôi từ từ mở ra, nhìn Đỗ Duy Sinh lắc đầu, rồi từ từ nhắm mắt lại.

Bỗng trong đầu óc Đỗ Duy Sinh phát ra một ác ý:

“Tiếc quá ! Tiếc quá ! Lúc này nếu Đằng Lôi là đối thủ của ta thì chỉ cần đánh nhẹ một gậy thì kết thúc mạng sống hắn ngay. Nếu được vậy thì đến kỳ đấu kiếm thứ hai ta sẽ bớt đi một tay cao thủ. Nhưng hiện giờ Thiên Long Bang đang đem đồ đảng bao vây, ta cần phải nhờ vào hai phái Tuyết Sơn và Điểm Thương mới có thể phá vòng vây tẩu thoát được.”

Bao nhiêu ý nghĩ cứ quay cuồng trong đầu óc, Đỗ Duy Sinh là kẻ hiểm hóc và đa mưu túc trí, nhưng trong hoàn cảnh này cũng chẳng tìm cách nào ác hiểm để diệt trừ đồng bọn với lão được.

Bỗng lão ngược mặt cười ha hả, quay lại nói với Đằng Lôi:

- Đằng huynh cứ an tâm điều dưỡng tinh thần. Bây giờ lão phu cần phải giết lão này mới được.

Dứt lời ông tung mình lên không, vùng gậy dùng chiêu Trực Chỉ Thiên Môn đánh thẳng vào Thiên Linh huyết của Mạc Luân một nhát.

Mạc Luân không thèm đưa tay áo đỡ, cứ đứng yên, chờ gậy trúc đến gần mới phát tay áo một cái, tức thì mười mấy lần ánh sáng đánh bật cây gậy của Đỗ Duy Sinh sang một bên, đồng thời công tới Đỗ Duy Sinh.

Đỗ Duy Sinh thất kinh, vội thu gậy về, vận hơi xuống Đan Điền, nhảy bỗng lên mấy trượng mới tránh khỏi làn ám khí ác độc đó.

Trong khi ấy, những bộ hạ Thiên Long Bang đang vây xung quanh thấy ám khí vội nằm mọp xuống bãi cỏ để tránh, vì sợ ám khí bị lạc trúng.

Đỗ Duy Sinh thoát chết dưới làn kim độc, mừng rỡ, thầm nhủ:

“Nguy hiểm thật ! Nếu ta không kịp thời ứng phó ắt phải mang họa rồi.”

Lão đưa mắt nhìn quanh, thấy bọn bộ hạ Thiên Long Bang đang lồm cồm ngồi dậy, nét mặt đầy sợ hãi, vác giáo chạy đến bên Mạc Luân. Lão liền đưa tay vào túi lấy ra một nắm Kim Hoàn phóng thẳng vào bọn người đó.

Nên biết Đỗ Duy Sinh là một tay ném Kim Hoàn khét tiếng trên giang hồ. Biết bao anh hùng hào kiệt đã bị thiệt mạng dưới loại ám khí đó. Cho nên ông vừa phóng ra, tức thì những tiếng la thất thanh nổi lên, đám đại hán xung quanh nhào lăn ra dẫy đành đạch chết hết.

Mạc Luân thấy hành động của Đỗ Duy Sinh như vậy thì đôi mắt trợn ngược lên, chân mày cau lại, lắc mình một cái, tức thì thân hình bay bổng lên, phóng về phía Đỗ Duy Sinh, tay áo phát ra muôn ngàn ánh sáng bay đến bao phủ Đỗ Duy Sinh.

Đỗ Duy Sinh vội vận công lực xuống Đan Điền, nhảy lên không chừng ba trượng, lấy ra một nắm Kim Hoàn ném vào đám ám khí của Mạc Luân, đánh rơi xuống đất. Đồng thời, tay trái ông tung ra ba viên Kim Hoàn đặc biệt bay thẳng đến Thiên Đình của Mạc Luân.

--- oOo ---